

riet har fundet det rigtigst, at dette finder udtryk i bestemmelsen, jfr. herved § 20, nr. 2, i lovforslaget.

Til § 21

Bestemmelsen angiver, hvilket eksekutionsfundament kreditor skal have, for at han kan tage det solgte tilbage ved fogedrettens hjælp. Også efter gældende ret stilles der en række indholdsmæssige krav til et sådant dokument, jfr. afbetalingslovens § 10, stk. 1, men forslaget medfører en udvidelse heraf i forbrugerkøb.

Reglen, der erstatter § 21, stk. 1, i betænkningssudkastet, indebærer, at det i forbrugerkøb er en betingelse for tilbagetagelse ved fogedrettens hjælp, at oplysningspligten i § 8, stk. 1, er overholdt. Da denne oplysningspligt efter udvalgets forslag også skulle gælde uden for forbrugerkøb, er det naturligt, at der ikke i udvalgets udkast til § 21, stk. 1, skelnes mellem forbrugerkøb og andre køb. Da oplysningspligten efter lovforslagets § 8 imidlertid er begrænset til forbrugerkøb, er det rimeligt at begrænse de indholdsmæssige krav til eksekutionsfundamentet, når der ikke er tale om forbrugerkøb. Efter stk. 1, nr. 3, er kravet til oplysninger uden for forbrugerkøb derfor begrænset til oplysning om udbetaling og om de enkelte ydelser, djses antal og forfaldstid. Dette svarer til afbetalingslovens § 10, stk. 1.

I forbrugerkøb kræves det, at også de øvrige oplysninger, som skal gives efter § 8, er indeholdt i dokumentet.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer bortset fra to mindre ændringer til § 21, stk. 2, 1. pkt., i betænkningssudkastet og til afbetalingslovens § 10, stk. 2.

Indeholder eksekutionsfundamentet alle de i § 8, stk. 1, nr. 1-6, nævnte oplysninger, er kravene til eksekutionsfundamentet i stk. 1, nr. 3, opfyldt såvel i forbrugerkøb som i andre køb. Indeholder eksekutionsfundamentet imidlertid kun nogle af de i § 8, stk. 1, nævnte oplysninger, vil det af hensyn til fogedrettens behandling af anmodningen om tilbagetagelse være hensigtsmæssigt allerede ved anmodningens indgivelse til fogedretten at få afklaret, om der er tale om et forbrugerkøb. Dette vil normalt ikke volde vanskeligheder, dels fordi sælgeren allerede ved aftalens indgåelse må tage stilling hertil på grund af oplysningspligten i § 8, dels fordi det i reglen vil fremgå af karakteren af det solgte og af angivelsen af køberen i kontrakten. Det foreslås derfor i 2. pkt., at såfremt eksekutionsfundamentet ikke indeholder alle de i § 8, stk. 1,

nævnte oplysninger, skal det i anmodningen om fogedforretning oplyses, om købet er et forbrugerkøb. Indeholder anmodningen ikke oplysning herom, skal fogedretten afvise anmodningen. Anføres det i anmodningen, at der ikke er tale om et forbrugerkøb, og viser det sig under fogedforretningen, at denne oplysning er fejlagtig, skal fogedretten ligeledes afvise tilbagetagelsesforretningen, medmindre kreditor kan fremlægge et dokument, der opfylder betingelserne i stk. 1. Opstår der tvivl om, hvorvidt der foreligger et forbrugerkøb, har kreditor bevisbyrden for, at købet ikke er et forbrugerkøb, jfr. lovforslagets § 7.

På foranledning af en henvendelse fra Danmarks Automobil-Forhandler-Forening er det blevet indføjet i bestemmelsen, at det ved selve anmodningen om en tilbagetagelsesforretning er tilstrækkeligt at fremsende en kopi af det i stk. 1 nævnte dokument, blot dokumentet foreligger i original ved forretningens foretagelse. Fogedretten kan dog om fornødent i det enkelte tilfælde kræve, at det originale dokument indleveres, før fogedforretningen berammes.

Til stk. 3 og 4.

Bestemmelserne svarer til § 21, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 89-90.

Til § 22

Til stk. 1.

Bestemmelsen, som delvis svarer til § 22 i betænkningssudkastet, giver fogedretten adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning i indtil 4 måneder fra anmodningens modtagelse. Efter den tilsvarende regel i afbetalingslovens § 10, stk. 3, regnes fristen fra den dag, køberen misligholder kontrakten. Om baggrunden for denne ændring henvises til betænkningen s. 90-91.

Udvalget har derudover med forbillede i retsplejelovens § 525 stillet forslag om at give fogedretten en generel adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning, så længe køberen overholder en af fogedretten fastsat afdragsordning. Efter justitsministeriets opfattelse er princippet i retsplejelovens § 525, stk. 1, imidlertid mindre velegnet, hvor der er tale om misligholdelse af et afbetalingskøb, hvor der i forvejen er aftalt en afdragsordning, som køberen ikke har kunnet overholde. Fogedrettens adgang til at fastsætte en afdragsordning efter retsplejelovens § 525, stk. 1, gælder i øvrigt ikke, i det omfang der er tale om udlæg på grundlag af pantebreve med pant i det